

บทส่งท้าย

เมื่อหลวงปู่มาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา และค้นพบ วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สูญหายไปเป็นเวลานาน ทำให้ ท่านได้ทราบว่า มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าเชื้อชาติศาสนาใด ต่างก็มีพระธรรมกาย อยู่ภายในตัว ทุกคนสามารถเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้ และพระธรรมกาย ภายในนี้เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง ช่วยทำให้ทุกคนมีความสุขได้ ช่วย ปิดนรก เปิดสวรรค์รวมทั้งเปิดทางพระนิพพานได้ การค้นพบของท่านใน ครั้งนี้ จึงถือเป็นจุดเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษยชาติ ครั้งหนึ่งเลยทีเดียว

หลวงปู่ท่านตระหนักดีว่า วิชาธรรมกายที่ท่านค้นพบมานั้นมีค่า ยิ่งสิ่งใด เกินกว่าจะพรรณนาได้ เพราะเป็นสิ่งเดียวที่สามารถช่วยชาวโลก ให้พ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง ด้วยความเมตตาอยากให้ทุกคนมีที่พึ่งที่ระลึก อันประเสริฐ ได้มีโอกาสรู้จักคำว่า “หยุด” รู้จักทางสายกลาง รู้ว่าหนทาง พระนิพพานมีอยู่ภายในตัวของทุกคน เริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการทำให้หยุดนิ่ง ท่านจึงดำเนินตามรอยบาทพระศาสดาท่มเท เผยแผ่วิชาธรรมกายที่ท่านสละชีวิตค้นพบมาแก่ชาวโลก โดยมีได้

แสวงหาความหลุดพ้นแต่เพียงลำพัง และมีได้หวั่นไหวต่ออุปสรรคหรือความยากลำบากใดๆ ที่เกิดขึ้นในการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

เนื่องจากวิชชาธรรมกายไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยง่าย ด้วยความห่วงใยไม่อยากให้วิชชานี้สูญหายไปอีก ก่อนมรณภาพท่านจึงกำชับให้ศิษย์ของท่านเผยแผ่วิชชาธรรมกายต่อไปและให้ขยายออกไปทั่วโลก

นับตั้งแต่หลวงปู่มรณภาพไปจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ศิษย์ของท่านก็ยังคงช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกายตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ศิษย์เอกคนหนึ่งของท่านได้รวมหมู่คณะมาสร้างวัดพระธรรมกายขึ้นจนเป็นบุญสถานอันศักดิ์สิทธิ์ มีสาธุชนมาสร้างบุญสร้างบารมีกันเป็นจำนวนมาก ทำให้วิชชาธรรมกายเผยแผ่ไปอย่างกว้างขวาง และเพื่อสืบทอดเจตนารมณ์ของหลวงปู่หมู่คณะวัดพระธรรมกายโดยการนำของหลวงพ่อัมมชโย จึงตั้งมโนปณิธานอย่างแน่วแน่ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลกให้จงได้

ทุกวันนี้ หมู่คณะวัดพระธรรมกายทุ่มเทอย่างสุดกำลังกายสุดกำลังใจเพื่อทำงานพระศาสนา ทุกๆ ท่านในองค์กรไม่ได้ทำงานเพียงเพราะเป็นหน้าที่ แต่ทำด้วยความเต็มใจ ด้วยอุดมการณ์ ด้วยความรักในพระพุทธศาสนาวิชชาธรรมกาย และความรักในเพื่อนมนุษย์ บรรารณาที่จะสืบทอดมรดกธรรมอันล้ำค่านี้ให้เผยแผ่ไปสู่มวลมนุษยชาติให้กว้างขวางยิ่งขึ้นไป

พวกเราซึ่งเป็นลูกหลานของมหาปูชนียาจารย์ เป็นผู้ที่มีลาภอันประเสริฐ ที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้รู้เรื่องราวของวิชชาธรรมกาย และมีโอกาสได้ฟังพระธรรมคำสอนจากมหาปูชนียาจารย์

หากเราใช้โอกาสที่มีอยู่นี้ให้เป็นประโยชน์ ด้วยการปฏิบัติตามคำสอนของมหาปูชนียาจารย์ ที่มุ่งเน้นให้ทำความดี ๓ ประการหลักๆ อย่างครบถ้วนทุกวัน ด้วยการทำความดี รักษาศีล และตั้งใจทำสมาธิภาวนาให้เข้าถึงพระธรรมกาย รวมทั้งบำเพ็ญตนเป็นกัลยาณมิตรต่อผู้อื่น ก็จะเป็นทางมาแห่งบุญกุศลอันใหญ่หลวงของตัวเราเอง และเป็นการแสดงออกซึ่งความเคารพรักต่อท่านอย่างแท้จริงด้วยการปฏิบัติบูชา ซึ่งเท่ากับว่า เราเป็นบุคคลหนึ่งที่มีส่วนทำให้ความปรารถนาของมหาปูชนียาจารย์ที่อยากให้ชาวโลกมีความสุข บังเกิดเป็นความจริงขึ้นมา